

Angela Wellink

'Wakker schudden is het probleem niet, maar wakker houden.'

De Beuk Erin deel 3

Opmerkingen als: ken je die nog..., haar achternaam was....., ja, ik weet wie je bedoelt maar die heette anders, was dat nu voordat we enz., enz. Frits van Geffen, John Muermans en Angela halen herinneringen op uit hun begintijd bij De Beuk Erin, meer dan 20 jaar geleden. We zitten in de knusse woonkamer van Angela Wellink op de Krommenbeemd aan een lange tafel. Kan het nog Brabantser?

Angela vol vuur over De Beuk Erin

Angela: „Ik hoorde niet bij de initiatiefnemers van de actiegroep De Beuk Erin, maar was er wel vroeg bij. In de vaste groep zat ik, of zo je wil, de 'harde kern'. Daarnaast was er een enorm aantal vrijwilligers dat op een of andere manier een bijdrage leverde aan het behoud van de beukenlaan. De bedoeling van ons was om draagvlak voor die actie te creëren, om de mensen wakker te schudden, hen ervan bewust te maken dat het belangrijk was om dit stukje Tongelrese natuur te behouden. Daarvoor haalden we alles uit de kast. Niets was ons te veel. We schreven regelmatig stukjes in dit wijkblad, maakten flyers en posters, bezochten scholen en organiseerden allerlei activiteiten. Dit, terwijl wij toch nieuwelingen in Tongelre waren. Allemaal jonge stelletjes, met jonge kinderen en van plan er iets van te maken. Een enorme boost van creativiteit en vindingrijkheid bracht dit met zich mee. Zo denk ik bijvoorbeeld aan Frank Bierkenz, die 't Wasventje, de strijder voor het groene hart van Tongelre, bedacht en de eerste website voor de werkgroep ontwierp.

't Wasventje van Frank Bierkenz

Er was geen echte organisatiestructuur, het ontbrak aan statuten evenals aan budget. De ene had nog grote kartonnen platen, een ander had nog verf over of oude kleding of kende mensen die dit hadden. Vaak ook betaalden we materiaal gewoon uit eigen zak. Het was één grote vriendenclub, die regelmatig bij elkaar kwam in een verlaten scouting hut, aan het eind van de beukenlaan. Tot dat die op een nacht afbrandde. Wat nu? Tot onze verrassing mochten we toen van de gemeente de leegstaande Wasvenboerderij hiervoor gebruiken. Weliswaar zonder gas, water of licht, maar dat deed ons niet”.

Jullie hebben veel georganiseerd. Op welk actie kijk je nu met het grootste plezier terug? „Dat zijn er meerdere. Ik denk hierbij o.a. aan de 'duurzaamheidsdag', waarop de eerste auto op zonne-energie van de Technische Universiteit Eindhoven te zien was. 'Samen snoeien' maar ook die middag dat stadarcheoloog Nico Arts met basisschoolkinderen de bolakker opging, op zoek naar bodemschatten. Gewapend met emmers en schepjes werden er heel wat stenen pijpenkoppen van weleer naar boven gehaald. Maar het indrukwekkendst was toch wel de 'Bomensymfonie', als onderdeel van een grote voorstelling, uitgevoerd door een Belgisch gezelschap. Men tikte met stokken op de bomen van het Wasven en er klonk een symfonie. Alsof ze de muziek uit de bomen toverden. Een zeer wonderlijke ervaring.

Eerste auto op zonne-energie De bomensymfonie

We hebben inderdaad veel georganiseerd. We beseften al snel dat het behoud van de beukenlaan een operatie van de lange adem zou worden. De Tongelrenaren wakker schudden met een blitse actie is niet zo moeilijk, maar om ze wakker te houden, dat kost kruim ”.

Op een gegeven moment ging de gemeente met jullie visie op het behoud van de beukenlaan akkoord. Dit betekende dat alleen de dode en de ten dode opgeschreven beuken werden gerooid. De open plekken zouden vervolgens worden opgevuld met ‘nieuwe’ bomen van ongeveer 25 jaar oud. Maar zoals ik het begrepen heb, was hier wel een voorwaarde aan verbonden?

Angela: “Ja, met deze sympathieke oplossing werd het budget hiervoor wel ruimschoots overschreden. Alleen als De Beuk Erin de helft van de nieuwe aanplant zou financieren, kon de operatie doorgaan. Dus nu werd het ‘serious business’. Het ging om een behoorlijk bedrag, € 6000. Gelukkig was daar de royale gift van Frits Philips. Op landgoed de Wielewaal mochten Frits van Geffen en Yvonne van Kempen zes bomen uitkiezen voor de beukenlaan. Verder gingen we op zoek naar sponsors. Als aandelen kregen die grote schijven van de inmiddels gerooiden dode beuken.

Hilarisch in dit verband was de loterij die we organiseerden. We hadden een veld bij de Wasvenboerderij opgedeeld in genummerde vakken. Je kon een lot kopen in de vorm van een klein boomschijfje, waarop het Wasven-logo was gebrand en uiteraard een getal. Scheet de koe, die op het veld werd losgelaten, in het vak van jouw lotnummer, dan was je spekkoper. Dergelijke acties kom je tegenwoordig nogal eens tegen onder de veelbelovende titel Schijf je rijk. Ik weet nog dat ik met onze bolderkar vol met schijven en mijn kinderen er bovenop, de scholen langs ging. Zwaar werk maar het resultaat mocht er wezen. En dan te bedenken dat ons menneke op de bolderkar over een paar dagen in het huwelijk treedt ”.

Vlaaien voor het goede doel

Groeten uit Tongelre

Het is ons duidelijk dat Angela met veel plezier terugdenkt aan die waanzinnige tijd, zo’n 20 jaar geleden. Misschien ook wel met een beetje weemoed, maar zeker ook met trots. Want het horrorscenario voor het Wasven in een creatieve bewerking van de ansichtkaart hieronder is, dankzij Angela en al die tientallen vrijwilligers, Tongelre toch maar mooi bespaard gebleven.

(met dank aan Yvonne Henderson)

Dan nemen Frits, John en ik afscheid van de Wellinks. Angela bedankt voor al die mooie verhalen en anekdotes en Peter (Angela’s man) bedankt voor de koffie. Veel plezier op de bruiloft, houdoe!

Paul Brans

Oh ja, wilt u de verhalen die Angela heeft verteld niet alleen lezen, maar ook horen en zien, raadpleeg dan het filmpje van John Muermans via de QR-code hieronder.

